47ste jaar. — Nr 76. Zaterdag 30 Juni 1900.

Men schrijft in te **Tongeren** bij M. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *Postrijder* verschijnt s dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, nr 37-39, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :
Drie maal per week **6** franks per jaar
Twee » » **5** » »
Een » » **4** » »
Een blad afzonderlijk **10** centiemen.
De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.
Aankondigingen **15** cent^men per drukregel.
Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad : **1** fr. den drukregel.

TONGEREN, DEN 30e JUNI 1900.

VAN ALLES WAT.

De « vrijheid en de verdraagzaamheid » zijn in onzen tijd verre te zoeken !

De socialisten denken met geweld den godsdienstigen geest bij de katholieken te onderdrukken en te neer te slaan : — zij zullen zich bedriegen !

Te Reims en te Rochefort hebben er onlusten van de socialistische sectarissen, tegen de katholieken, plaats gehad ;

Te Roubaix hebben de socialisten de H. Sacraments-processie aangerand ;

Te Nizza vielen de rooden den bisschop aan, die het H. Sacrament droeg ;

Te Soissons joegen zij een rijtuig in de rangen der processie, bij gevaar van kinderen en jonge meisjes te dooden ;

Te Saint-Vallier heeft de roode partij besloten alle godsdienstige zinnebeelden, op het grondgebied der gemeente, al te breken en ze daarna bij opbod te verkoopen.

Tot nu toe hebben die laatste geene naapers gehad in België ; doch — het zal wel komen !

Hetgeen niet belet aan *citoyen* Van der Velde te zeggen dat het socialism eerbied heeft voor het katholiek geloof !

***

In het ministerie weet men hoegenaamd niets van de plannen tot hervorming van het kabinet, waarover de bladen eenige dagen geleden gesproken hebben.

Personen, goed op de hoogte van den toestand, denken dat het uitvinsels zijn van de nieuwsgierigen jagers.

De reden zelf die men voorwitzette om deze wijzingen uit te leggen, zou voldoende geweest zijn om de combinatie, welke men zegde op handen te zijn, verdacht te maken.

Men riep namelijk de noodzakelijkheid in, het waalsche element in het kabinet te versterken.

Alsof de kwestie van ras en taal voor iets ware tusschengekomen in de keus der collegas, die M. de Smet-de Naeyer, met de toestemming des Konings, rond zich heeft vereenigd.

't Zijn natuurlijk hunne politieke principen en hunne persoonlijke weerde, welke de doorslaande reden zijn geweest voor het hun toevertrouwen eener portefeuille.

Hebben de redelijke Walen ooit geklaagd dat zij te weinig vertegenwoordigd waren in het kabinet ?

Wees zeker dat, zoo er wijzigingen gebeuren, het niet zal zijn wegens eene zoo kleingeestige reden.

Ministers, 't zij Vlamingen of Walen, zullen altijd wel gekomen zijn bij de rechterzij en bij het land, wanneer hunne politiek waarlijk Belgisch is, indien hunne daden rechtveerdig zijn en indien, in zake van taal en onder alle andere opzichten, zij zorgen dat de gelijkheid der burgers, in de grondwet geschreven, niet een ijdel woord maar werkelijkheid zij.

***

Onder de nieuwgekozenen, door het Waienland naar de Kamer gezonden, is er ongetwijfeld meer dan een voor het ambt van minister geschikt, maar ik durf wel verzekeren dat zij niemand hebben toegelaten hunnen naam vooruit te zetten.

En om rechtuit mijn gedacht te zeggen, eene ministerieele wijziging, onmiddelijk na de kiezingen, die eene zoo schi terende goedkeuring waren van de politiek van het kabinet, zou het effekt maken van een gevolg zonder oorzaak.

Hoogstens zou men begrijpen dat de eene of andere minister zijne portefeuille neerlegde, omdat hij ze enkel uit zelfopoffering had aangenomen, met opoffering van zijn persoonlijken voorkeur.

Twee ministers bevinden zich, zegt men, in dit geval en hun afireden, 't welk zij verlangen en vragen, zou slechts eene kwestie van maanden zijn, misschien zelfs van weken.

Ik heb reden om te gelooven dat buiten die twee ontslagen, er niets gegrond is in het gerucht van ministeriëele wijzigingen.

***

Men is te Brussel zeer onder den indruk van de slechte tijdingen uit China. Zelf rekening houdende van de overdrijvingen, blijft er nog genoeg over om de hevigste onrust te veroorzaken.

In het ministerie van buiteenlandsche zaken zegde men mij : « de toestand in China is een feit zonder weerga, een nog ondoordringbaar geheim, dat alle berekeningen bespot, en zelfs de koelste gemoederen duizelig maakt. »

Men weet nog niets met zekerheid over de gebeurtenissen te Peking, sedert veertien dagen. Men is ongeduldig, om te vernemen wat man verborgen houdt achter den bloedigen sluier, die voor 't oogenblik de Chineesche hoofdstad aan de blikken van den vreemde ontrekt.

Van een anderen kant, vreest men dingen te vernemen, die in afschuwelijkheid zelfs de somberste vooruitzichten overtreffen.

En dat noemt men het Hemelsche Rijk ! Zou men het niet beter eene Hel noemen ?

***

De italiaansche professor Ferri heeft de statistiek gemaakt der manslagen, welke zoo al jaarlijks gebeuren in Europa. Op de growzame lijst, die hij opgeeft, staat Italië, als uitgelezen land der moordenaars, aan 't hoofd. Op één millioen inwoners telt men er jaarlijks ongeveer 97 manslagen of moorden ; in Spanje telt men er ongeveer 77 ; in Hongarië 75 ; in Rumenië 40 ; in Oostenrijk 24 ; ook in Portugal 24 ; in Zwitserland 16, in Frankrijk ook 16 ; in Rusland 15 ; in België 14 ; in Zweden 13 ; in Denemark 12 ; in Ierland 11 ; in Duitschland ook 11 ; in Holland 7 ; in Engeland ook 7 ; in Schotland slechts 5.

Uit deze statistiek blijkt, dat de volkeren, die levendig en opvliegend van aard zijn, gelijk de Italianen, de Spanjaards, de Hongaren en de Rumenen, veel meer moorden begaan, dan diegenen welken meer noordelijk wonen, als de Franschen, de Duitschen, de Belgen en de Angel-Saksers.

Wij zullen hier bijvoegen, dat de meeste moorden, hier in ons land begaan, toe te wijten zijn niet aan oploopendheid of wraakzucht, maar aan ontucht en meestendeels aan het misbruik van sterke dranken. Waren wij van die afschuwelijke geneverplaag bevrijd, zoo zouden de zeden van ons volk ook veel reiner en zachter zijn.

Mgr von Anzer over de Boksers.

Een meewerker der *Neue freie Press* te Weenen, had dezer dagen een onderhoud met Mgr von Anzer, den bisschop der Duitsche missie in Zuid-Shang-Toeng. De dagbladschrijver sprak met den hoogweerdigen kerkvoogd over den opstand en over de sekte der Boksers.

« Deze sekte, wier naam thans zoo dikwijls genoemd wordt, zegde Mgr von Anzer, heeft in mijn missiegebied, in Zuid-Shang-Toeng, ontzettend veel kwaad gedaan. Zij hebben er eens 25 christenen vermoord, eene menigte huizen verwoest en talrijke goederen gestolen.

« Ik wendde mij persoonlijk tot den onderkoning en deze beloofde voldoening en schadevergoeding. Maar ik ging bovendien naar Peking. Ik ken namelijk van ouds Li-Hung-Tchang. Hij, die thans in Kanton woont, hield destijds verblijf te Peking, maar bekleedde geen ambt meer. Toch besprak ik de zaak met hem, want hij is een verstandig man. Hij raadde mij aan mijne klachten over de Boksers voor het Tsung-Li-Yamen te brengen, maar achtte het niet raadzaam, dat ik voor dat verheven lichaam zou verschijnen, wanneer prins Tching niet presideerde.

« Deze prins is dezelfde van wiens afzetting door de keizerin-moeder de jongste telegrammen hebben melding gemaakt. Prins Tching, zeide Li-Hung-Tchang, is de eenige man in het Tsung-Li-Yamen, die een goed uitzicht in zaken heeft — al de andere achtbare leden van den hoogen raad zijn domkoppen. Dat de keizerin-moeder juist thans den prins heeft weggezonden, is een ongunstig teeken.

« Mgr von Anzer verklaarde te Peking meermalen gewezen te hebben op het gevaar, betwelk, zoowel het rijk in het algemeen als de christenen in het bijzonder dreigde van den kant der Boksers. Maar men wilde niet naar hem luisteren. »

Omtrent de sekte zelve, liet de bisschop zich aldus uit :

« Ik heb de Boksers van nabij leeren kennen. Want zij waren het oog-twijfeld, die drie jaar geleden mijne beide missionarissen vermoordden, betgeen de tusschenkomst van Duitschland en de bezetting van Kiao-tsjao ten gevolge had.

« Hoe-veel onjuistheden worden omtrent de Boksers verteld ! Ik lees in de bladen dat de sekte hare leden aanwerft uit het schuim des volks. Dat is geheel onwaar. Zeker, er bevindt zich onder hen ook allerlei gespuis. Maar ik weet evenzeer, dat, de eerste standen van China in hunne rijen vertegenwoordigd zijn — geleerden, mandarijnen, hoogeplaatste ambtenaren.

« Ik ken het hoofd der sekte. Hij heet Chan en is een geleerde. Hij verkondigt, dat het regeerend vorstenhuis, de dynastie der Mandsjoes, vreemdelingen zijn, moet worden afgezet. De beweging der zoogenoemde Boksers richt zich dan ook tegen de dynastie zelve.

« Chan wil keizer worden. Hij maakt er overigens volstrekt geen geheim van. Hij is reeds meermalen voor het publiek verschenen in geel gewaad en geel is het teeken der hoogste macht. Alleen de keizer mag geel dragen. Vandaar, dat men aan het Hof te Peking letterlijk verblind is, wijl men daar de Boksers in het geheim ondersteunt, in de meening, dat het dezen leider enkel te doen is om de vreemdelingen te verjagen en zij dus louter nationale, vaderlandsche bedoelingen nastreven.

« Het is het hof met de bestrijding der Boksers nooit ernstig gemeend geweest. Als de eigenlijke stichter van de sekte moet een gunsteling van het hof, zekere Ju, beschouwd worden. Hij was prefekt in Shan-Toeng gedurende den chineesch-japansche oorlog. Reeds scheen het, dat de zegevierende Japanners zich voor altijd op den chineesche bodem zouden nestelen.

« Toen ontstond de sekte « van het lange mes », die rich ten doel stelde, de vreemdelingen en in dit bijzonder geval de Japanners, uit China verwijderd te houden. Dat was ongetwijfeld een vaderlandsch streven. De nieuwe sekte stelde zich nog andere zaken ten doel, onder andere de bestrijding van het rooverswezen. Ook dit was een prijzenswaardig doel. Maar de leden der sekte begonnen al spoedig de vreemdelingen te ver moorden. Ik maakte de regeering te Peking ervan opmerkzaam. En nu zond men, ten einde de sekte te onderdrukken, Ju uit — Ju, den stichter en beschermer der leden « van het lange mes » ! Men was zoo valsch het te doen voorkomen alsof de sekte niet meer bestond.

« Intusschen herleefde zij onder een anderen naam — als sekte « van de roode vuist », en de Engelschen noemden haar Boksers. Ju, werd onderkoning van Shan-Toeng. Toen wij de Regeering te Peking opmerkten, dat Ju een vriend van de Boksers was, werd hij teruggeroepen — maar tevens in rang verhoogd. De Chineesche ambtenaren in de streek van mijn missie-gebied, dat meer dan 50.000 zielen telt, hadden in een geheim edikt van den onderkoning bevel ontvangen om de Boksers rustig hun gang te laten gaan. Dezen konden zich dus, wanneer zij Christenen vermoordden, altijd verzekerd houden van hoogere bescherming.

« Zeer dikwijls hebben de Chineesche ambtenaren, met wie mijn medearbeiders en ik op goeden voet leven, mij in stilte verzekerd, dat zij geerne onze belangen zouden behartigen, indien zij daardoor niet in strijd handelden met de door hen ontvangen geheime bevelen. »

Uit deze woorden van Mgr von Anzer blijkt opnieuw allerdeutlijkst hoe de Chineesche regeeringen met de Boksers het letterlijk eens zijn.

ER IS GEEN GOD !

(Aan de liberalen voor hunne domme godloochening).

De booze sprak vol overmoed :
« Er is geen God ! »
Maar gansch de schepping riep vol gloed :
« Uw woord is spot ! »
De booze stierf en zei met angst :
« Er is een God ! »
En nu kreet Satan tot zijn vangst :
« Wat waart gij zot ! »

***

De brave sprak vol vast geloof :
« Er is geen God ! »
En bleef voor 's boozen stemme doof
En 't duiv'lenrot.
De brave stierf en juichte blij :
« Er is een God !
En de engelen zongen aan zijn zij :
« Wat zalig lot ! »

BETOOGING
KEESEN-HELLEPUTTE.

Men weet dat op de algemeene vergadering van den Belgischen Boerenbond besloten werd eene betooging van sympathie en erkentelijkheid in te richten ter eere van Mgr Keesen, onzen achtbaren senateur, en M. Helleputte, onzen achtbaren volksvertegenwoordiger, die zoo wakker in het Parlement de wet op de verhooging der jaarwedden van de geestelijkheid hebben verdedigd.

Een voorloopig comiteit besloot eenen oproep te richten tot al de priesters van België, tot al de Boerengilden in 't bijzonder en tot al de katholieke maatschappijen in het algemeen om zich bij die betooging aan te sluiten.

Binnen kort zal eene algemeene vergadering der afgevaardigden van de geestelijkheid en van de katholieke werken te Leuven, in den zetel van den Boerenbond, gehouden worden, om de definitieve schikkingen te nemen.

PROVINCIALE RAAD
van LIMBURG.

Zitting van Donderdag 21 Juni.

De zitting wordt geopend om 11 uren, onder voorzitterschap van M. Slegers.

De heer Deploige doet opmerken dat hij in den vorigen zittijd geklaagd heeft over de vertraging die het uitbetalen ondergaat van de premiën toegekend voor het verbeteren van het runderras. Hij had terzelfder tijd gevraagd dat de jury in staat gesteld wierd op den dag van den prijskamp zelf de medaliën uit te deelen, toegekend aan de geprimeerde dieren. Hij bestatigt dat dereflde vertraging opnieuw voorkomt, niettegenstaande de stellige belofte der Deputatie.

Spreker klaagt insgelijks over het tarief der reiskosten dat slechts eene vergoeding toestaat van half verblijf, hetzij 6 frank, voor reizen van juryleden, die soms duren van 5 uren 's morgens tot 10 uren 's avonds.

Hij trekt vervolgens de aandacht der Deputatie op de bewaringspremiën verleend voor stieren, premiën die te gering zijn om aan de houders toe te laten zich het gevaar te getroosten van de dieren gedurende den noodigen tijd te behouden.

Hij raadt de Deputatie aan een ontwerp te bestudeeren voor het verhooogen dier premiën.

Voorstel betreffende de nieuwe wet op de werkmanspensioenen, vragende de gemeentebesturen te verzoeken zich zoo haast mogelijk bezig te houden met al de inwoners hunner gemeente te doen opschrijven die van af 1901 recht zullen hebben op eene lijfrente van fr. 65.

De heer Gouverneur doet opmerken dat er nog een koninklijk besluit moet uitkomen om de uitvoering der wet op de werkmanspensioenen te regelen. Het is enkel na het afkondigen van dit koninklijk besluit, dat onderrichtingen met nut aan de gemeentebesturen kunnen gegeven worden.

De heer Gielen doet opmerken dat de wet twee soorten van maatregelen voorziet, de eene uitgaande van de bestuurlijke overheid, de andere van het persoonlijk initiatief. Onder de eersten kan men rangschikken het opstellen der lijsten der personen van 65 jaar oud ; onder de tweede kan men rangschikken de propaganda onder de personen van 55 tot 58 jaar om hun de vereischte som in de lijfrentkas te doen storten om op 65 jaar een pensioen te genieten. Het is waarschijnlijk dat de maatregelen, in andere gedeelten van het land genomen, deze propaganda voor doel hebben en hij denkt dat het in allen gevalle nuttig zou zijn er zich in Limburg mede bezig te houden.

De heer Gouverneur steunt de opmerkingen van den heer Gielen en hoopt dat er comiteiten zullen gevormd worden om het aansluiten der werklieden bij de lijfrentkas te bevoordeeligen.

De heer Delvoie doet opmerken dat de voorwaarden van eene storting in de lijfrentkas, om een pensioen te bekomen op 65 jaar, niet vereischt is van de werklieden van 58 tot 65 jaar, maar enkel van de werklieden van 55 tot 58 jaar.

De gedane opmerkingen worden naar de bestendige Deputatie verzonden.

Voorstel luidende als volgt :

« *Zijn vrij van taks, de rijwielen gebruikt door » degenen die kunnen bewijzen dat zij geene andere » bestaanmiddelen hebben dan hun loon, en die in » hoofdsom niet boven de vijf frank rechtstreek- » sche belastingen betalen, patent inbegrepen.* »

De heer Deploige, verslaggever, vermeldt dat de 2e Commissie hulde heeft willen brengen aan de goede inzichten van de opstellers van het voorstel, maar zich niet heeft kunnen aansluiten bij den voorgestelden maatregel, ten overstaan van de te breedzinnigen tekst dien haar voorgelegd was.

Het woord *loon* en de vereischte belasting van fr. 5 schijnt van aard, in onze provincie, om veel werklieden uit te sluiten die deze belasting betalen en personen te begunstigen die de vrijstelling niet verdienen.

De Commissie denkt dat, zoodra men eens den weg der ontlastingen inslaat, de Raad talrijke aanvragen van verschillende soorten van kleine beambten, zeer belangstellingswaardig, zal ontvangen. Zij denkt dat het aannemen van den maatregel de opbrengst der taks sterk zou treffen en zij stelt voor het voorstel te verwerpen.

De heer Ridder de Borman, Deputatielid, belooft, in den naam der Deputatie, een ontwerp van vermindering der taks te bestudeeren. Deze vermindering staat op de dagorde in verschillende provinciën en schijnt hem niet, ter aanzien van de uitbreiding van het wielrijden, de provinciale financies te moeten benadelen.

De heer Deploige, verslaggever, sluit zich, in die voorwaarden, aan bij de verzending naar de bestendige Deputatie.

De heer Gouverneur waarschuwt tegen eene te groote vermindering, die de opbrengst der taks merkbaar zou kunnen verkleinen.

De heer Ridder de Borman doet opmerken dat de opbrengst der taks trapsgewijze gestegen is sedert 1894, van fr. 4,500 tot fr. 25 000. Daar het wielrijden zich steeds uitbreidt, kan eene vermindering der taks geene erge gevolgen hebben.

De heer Graaf de Renesse doet opmerken dat er benevens de werklieden, kleine beambten, kleine landbouwers zijn, die verdienen in aanmerking genomen te worden, wanneer er kwestie zal zijn van vermindering van taks.

De bespreking is gesloten.

De zaak wordt naar de bestendige Deputatie verzonden.

Voorstel luidende als volgt :

« *Wanneer een agent, die het recht heeft toe- » zicht op de wielrijders uit te oefenen, zal denken » te moeten doen stoppen, zal hij, door een gemak- » kelijk te erkennen onderscheidingsteeken, moeten » bewijzen dat hij zulk recht heeft.* »

De heer Deploige, verslaggever, doet opmerken dat de agenten die bevoegd zijn om te verbaliseeren, in zake van provinciale taks, aangeduid zijn in artikel 14 der wet van 5 Juli 1871. Het zijn gedeeltelijk agenten van den Staat en gedeeltelijk agenten der gemeenten, waaraan de Raad niet het gebruik van een of onderscheidingsteekens kan opleggen.

De Raad is dus onbevoegd in de zaak, en in die voorwaarde stelt de Commissie voor over te gaan tot de dagorde.

Voorstel luidende als volgt :

« *De ondergetekenden verzoeken den provincia- » len Raad den wensch te uiten van de Wetgeving » het voordeel der wet, die eene premie verleent » aan de aangesloten bij de algemeene lijfrent- » kas onder waarborg van den Staat, te zien » uitstrekken tot de werklieden die verbintenissen » aangegaan hebben of zullen aangaan, met ver- » zekering op het leven, met eene maatschappij » voor opbouwing of voor leeningen tot opbou- » wing van werkmanswoningen.* »

Hebben geteekend : de Heeren Gielen, de la Brassine, Fraikin, Ceelen, Jadoul, Leynen. (3e Com.)

De heer Gielen ontwikkelt dit voorstel. Hij wijst op het nut en de noodzakelijkheid der premie van de levensverzekering, spruitende uit verbintenissen aangegaan met de maatschappijen van opbouwing van werkmanswoningen.

Hij acht dat eene tusschenkomst der Regeering in deze premiën, tusschenkomst die tot 50 % zou kunnen beloopen, den gelukkigsten invloed zou uitoefenen op de ontwikkeling dier maatschappijen en de grootste diensten aan de werkende klas zou bewijzen.

De boogdringendheid wordt verklaard.

Voorstel luidende als volgt :

« *1e De bestendige Deputatie te willen belasten » de grondslagen te onderzoeken op dewelke er in » Limburg een of meer sanatoriums voor behoef- » tigen zouden kunnen opgerricht worden ;*

« *2e den wensch uit te drukken dat het Gouver- » nement breedvoeriger zou willen tusschenkomen » om den bond tegen de tuberculose geldelijk en » zedelijk te ondersteunen.* »

De heer Delvoie denkt dat men ten voordeele der Sanatoria een gedeelte zou kunnen gebruiken van het krediet van fr. 1,000 dat in het begrootingsontwerp voorzien is voor het oprichten van wedergemeentelijke gasthuizen.

De bespreking is gesloten.

De besluitselen van het verslag worden ter stemming gelegd en aangenomen.

Het bureel geeft kennis van een verzoekschrift dat door het gemeentebestuur van Hasselt aan den Raad komt gestuurd te worden, om eene provinciale toelage te bekomen voor de feesten ingericht ter gelegenheid van het bezoek van Z. M. den Koning aan den Regionale landbouwtentoonstelling.

Dit verzoekschrift wordt naar de middensectie verzonden voor studie en voorstel zoo noodig.

Het vijfde voorwerp der dagorde wordt naar de volgende zitting verzonden.

—o—

Zitting van vrijdag 22 Juni.

De zitting wordt om 12 1/4 uren geopend, onder voorzitterschap van M. Slegers.

M. Deploige maakt verslag over de aanvraag tot provinciale tusschenkomst ten voordeele der feesten ingericht ter gelegenheid van het vijftigjarig beroepsfeest van den heer Willems, voorzitter van de geneeskundige associatie van Limburg, alsook van de vijftigste verjaring der ontdekking der inenting der runderlongteering.

De 2e commissie, zegt de achtbare verslaggever, stelt voor, zich bij die betooging aan te sluiten en eene toelage te verleenen van fr. 1000.

M. Deploige geeft een kort overzicht der loopbaan van M. Willems en doet kennen welke de titels zijn van M. Willems aan de erkentelijkheid zijner medeburgers. Hij geeft lezing van hetgeen de Raad gedaan heeft in de jaren 1853 en 1865, en doet ook de denkwijze der geleerde kennen over het werk van M. Willems. M. Deploige drukt er op, dat die toelage gegeven wordt om de vijftigste verjaring te vieren van de ontdekking der inenting der runderlongteering. *(Levendige toejuichingen).*

De besluitselen der commissie worden met eenparigheid aangenomen.

M de Borman, bestendige afgevaardigde, maakt verslag namens de centrale commissie over het ontwerp van begrooting, en stelt voor eerst eenige bijzondere kredieten, te voegen aan de begrooting van 1900, te stemmen.

De achtbare verslaggever geeft lezing van eene aanvraag om toelage der stad Hasselt, ter gelegenheid van het bezoek des Konings in deze stad, en zegt dat de commissie voorstelt die vraag niet te aanveerden, daar de Raad verleden jaar 10,000 frank gestemd heeft voor de Landbouwtentoonstelling.

M. de Gouverneur zegt dat het bezoek van Z. M. den Koning geen persoonlijk bezoek is aan de stad Hasselt maar een bezoek aan de gansche

---

HET
VERWISSELD KIND

12de VERVOLG.

Humphrey draaide zich om en ging zitten blaren in een album, met het gezicht van iemand die hoorende doof wil zijn.

— Dokter, luisterde Mevr. Haveril, dat jonge mensch zingt volmaakt zooals indertijd mijn man ; stem, voordracht, alles hetzelfde. Wat een gelijkenis ! De andere heeft in dit opzicht niets van hem. Maar het gelaat, en de oogen, en het haar ; o, het is verwonderlijk ! Ik kan mij er niet over heenkomen !

Juist zag Humphrey op. Er was een oogenblik — wat was het ? iets in zijn gezicht, dat den dokter deed ontstellen.

— Hemel ! dacht hij — wat lijkt hij ook op zijne moeder :

Dick had uitgezongen. John Haveril kwam naar de piano en zegde :

— Meneer — mijn compliment ! Als gij ook voor ons eens een avondje over hadt, dan geloof ik dat gij eene weldaad zoudt kunnen doen aan mijne vrouw, die wel eens wat neerslachtig is en eene opwekking noodig heeft. Als het u mogelijk is, kom dan bij ons ook eens wat zingen !

— Geerne, Wanneer wilt gij mij liebhebben ?

— Wel, morgenavond. Kom eiken avond, als het u schikt, waarde heer. Mijne vrouw geeft niet veel om theaters en concerten. Maar als wij stil thuis konden blijven, en dan wat opgewekt praten en wat muziek er bij, dan zou mijne vrouw zich juist in haar element voelen. Gij en Molly schijnen elkaar te kennen. Kom morgen bij ons eten, en sie hoe het u bij ons bevalt.

XIV.

— Molly ?

Dick kwam te vroeg en vond zijne goede vriendin alleen.

— Gij alweer hier ? Gisteren avond kon ik het u niet vragen... dit onuitsprekelijk schoon kleed en dat prachtige parelsnoer... wat beteekent dat ?

— Dat beteekent, Dick, antwoordde zij met groote weerdigheid, dat Alice, mevr. Haveril, een nicht van mij is, en — wat gij misschien niet zult willen gelooven — dat zij veel van mij houdt.

— Dat is inderdaad moeilijk te gelooven !... En dien schoonen opschik krijgt gij dus van haar ten geschenke ?... Molly, pas op ! De zucht naar weelde bekruipt iemand als een dief in den nacht !

— En waarom, Dick, zou ik weigeren, als zij zoo geerne geeft ? En, beken toch maar, bespottelijk schepsel, dat zulke kleeren mij goed staan !

— Dat geef ik toe. Maar denkt gij dat ik u in uwe oude kleeding ooit minder lief en schoon heb gevonden ?

— Vleier ! riep zij, en zij gaf hem de hand : Gij zult mijn onbedorven gemoed nog in den grond bederven !

— Komaan, Molly, vertel mij eens gauw wat van die menschen hier. Als ik hen amuseeren moet, dan dien ik wel iets van hen te weten.

— Goed. Weet dan, dat M. John Haveril wel traw en langzaam in zijn spreken lijkt, maar beschouw hem daarom niet als een ezel. Zijne vrouw is ziek, en hij is bezorgd over haar. Hij bezit vele millioenen, Dick, en gij placht altoos te beweeren dat niemand millionair kan worden op eene eerlijke manier. Toch lijkt John Haveril mij eerlijk, en hij houdt zeer veel van zijne vrouw.

— Een man kan veel van zijne vrouw houden, en toch niet strikt eerlijk zijn. . Maar zeg mij eens Molly, wat moet ik voor die arme millionairsvrouw spelen ?

— Iets opwekkends. Een van uw epische muziekstukken. Ik zal de begeleiding voor u spelen. Laat de vioel tot haar spreken. Niemand ter wereld speelt zoo schoon als gij, wanneer gij goed gezind zijt !

— Molly, Molly ! Maak mij toch niet verlegen !

Na het diner dronk men koffie in Haveril's appartementen.

— Wel, mevrouw Haveril, zegde Dick, zijne vioel voor den dag halende, wat zal ik voor u spelen ? Het moet iets opgewekt zijn, niet waar ? Nu, wat dunkt u dan van eene kleine dwaasheid, zooals ik er wel eens meer heb vertoond ? Ik bedoel eene soort van muzikale schets. De vioel schetst. Ik geef een enkel woord tot opheldering, en Molly zal mij begeleiden.

— Voortreffelijk ! Ik ben zeer nieuwsgierig naar betegen er komen zal.

Molly ging aan de piano zitten en wachtte.

— Gij moet dan weten, verklaarde Dick, ik ben een reizend muzikant. Ik draag mijne vioel bij mij, en ik heb geen stuiver in mijn zak. Mijn nachtverblijf, mijn ontbijt en mijn avondeten, verdien ik met mijn strijkstok. Ik speel in theaters, in dorpsherbergen, op bruiloften, overal. Natuurlijk heb ik mijn meisje bij mij, die zingen en dansen kan. Wij hebben geen bagage, dan een valies. Dat draag ik. Mijn meisje draagt de vioolkas, omdat die lichter is... Zoo, nu weet gij er alles van. Nu kunnen wij beginnen.

En daar begon het dan. Een enkel toelichtend woord, en dan de viool aan het illustreeren, naar vrije fantasie. Het was geen muziek in den hoogeren zin, maar zeer zardig gevonden en zeer onderhoudend. Molly speelde een losse, lichte begeleiding, die de illusie nog versterkte.

— Wij zijn op den weg, mompelde Dick, al spelend. Het is een frissche, zonnige morgend. Het dorp ligt achter ons, een ander dorp in het verschiet. Wij zingen samen, wij plukken bloemen, wij luisteren naar den leeuwerik, hoog in de blauwe lucht, en naar de merel, daarginds in de boomen. En dan wordt het warmer. Het wordt middag. Wij zetten ons neer in de schaduw, en eten een stuk en slapen half in bij het murmelen van een beek. Wij zijn vagebonden en muzikanten — wij zijn vrij en frisch, wij zijn gezond en jong en gelukkig.

Alice luisterde met gesloten oogen, als onder eene betooverlog. Het was haar als voelde zij den wind en den zonneschijn, als rook zij de veldbloemen, als hoorde zij het gezang der vogels. Ver weg, vergeten, waren de prookkamers van het grootsteedsche hotel. Ver weg, vergeten, waren de zijden en de diamanten.

En Dick phantaseerde en improviseerde al voort... Nu zijn wij op de dorpsweide. Het jonge volk komt aangestroomd ; het wil dansen, dansen. Hopsa, jongens en deernen allegaar, hopsa, hopsa ! Een rondje om den groenen boom, een rondje om den bloeienden meidoren ! Hopsa ! Hand in hand, en een lustig : hei het was in de mei !... Zoo, nu is het genoeg. De wangen gloeien, de adems hijgen. Nu is het genoeg ! Wel te rusten !... Wij zijn weer op den weg. De zon gaat onder ; de zwaluwen vliegen laag ; wij krijgen regen. Gelukkig hebben wij een droog hooiberger in eene schuur, en ons avondmaal in onzen knapzak. Wij zijn moede. Ik neem nog eenmaal mijn viool en speel mijn meisje in slaap. Goeden nacht ! Droom liefelijk ! Goeden nacht !...

Dick hield op en legde zijne viool neer, tevreden over zichzelf. Want diegene onder zijn auditorium, voor wie hij eigenlijk gespeeld had, vergoot tranen.

Molly sprong op.

— Alice-lief, wat scheelt er aan ?

— O, Molly het heeft mij zoo ontroerd, zoo liefelijk ontroerd ! Het heeft zulke herinneringen in mij geweki ! Want ik ken het zoo goed — het land, het vrije, frische, groene land ! Ik ken de wegen en de boomen, en de vogels, alles, alles ! Ik heb het alles meegemaakt. Toen ik zelf het laatst zoo langs den weg ging, toen had ik — —

— Alice, viel haar echtgenoot in, laat dat rusten.

— Het is vier-en-twintig jaar geleden — maar het heugt mij nog zoo levendig. Ik had toen nog — —

— Alice ! vermaande haar weer John Haveril, denk daar niet meer aan !

— Neen, neen, gij hebt gelijk, John ! Ik moet er niet meer aan denken. Want hij verliet mij na dien laatsten rondgang. Hij kon het schreeuwen van ons kind niet verdragen. Hij verliet mij. En toen ik hem in Amerika terugvond, toen verstiet hij mij, wettelijk, alsof hij zich over mij te schamen had !

— Verlaten en verstoten, dat was ook het lot van mijne moeder, zegde Dick. Het is het lot van velen, die te goed van vertrouwen waren.

— Zijn naam, hervatte Alice, was dezelfde als de uwe. Hij heette Woodroffe, en gij lijkt merkweerdig op hem.

— Mijn vader was John Anthony Woodroffe.

Alice sproog overeind en sloeg hare handen ineen.

— O, mijn droom, mijn droom ! Hij komt uit, ja, ja, gij zijt, gij zijt... O, hoe oud zijt gij ?

Zij greep hem bij den arm en staarde hem in het gezicht, alsof zij daarin ook hare eigen trekken zocht.

— Ik ben twee-en-twintig, antwoordde Dick.

— Neen, het is onmogelijk. Zij zonk weer neer. Een oogenblik dacht ik dat ik mijn eigen jongen in u teruggevonden had... En toch zijt gij de zijne. Hoe vreemd, hoe vreemd ! Wie was dan uwe moeder ?

— Mijne moeder was eene circusrijdster.

— En hij heeft haar getrouwd en verlaten ?

— Ja — en zich van haar laten scheiden. Overigens weet ik niets van hem.

— Hij moet uwe moeder getrouwd hebben onmiddellijk nadat hij mij verstiet.

— Oogenblijkelijk heeft hij een dozijn vrouwen op dezelfde wijze behandeld, zegde Dick, niet zonder bitterheid. Het vijfde gebod is voor mij altoos eene doode letter geweest.

— Uwe moeder was dus in den circus ? vroeg Alice.

— Mijne moeder was de koningin van de hooge rijschool, het wonder van Europa, de trots van Amerika. Zij had de hand van keizers en tirannen versmaad, om in vrijheid de lotgenoote te worden van een artistieken vagebond.

— Ik herinner mij, Dick, zegde Molly, hoe gij het aan mijn vader pleegdet te vertellen.

— Ik ben in het zaagsel geboren en getogen. En ik speelde op de instrumenten van het orkest. En ik was bang om naar de kerk te gaan, omdat ik daar hoorde dat de zonden der vaders bezocht worden aan de kinderen.

Want mijn vader... neen, ik heb al te veel van hem gezegd !

— Hij was een slecht mensch, ja door-en-door-slecht — en als hij op zijn ouden dag zijn straf thuiskrijgt, dan is er nog rechtveerdigheid op de wereld..... Maar ik voor mij, ik heb hem al lang uit mijne gedachten gezet.

— Dan zijt gij verstandiger dan mijne moeder, want die heeft tot haar dood toe aan hem gedacht, hopende dat hem nog eenmaal zou vergolden worden wat hij aan haar misdeed... Ik zelf, ik hoop hem nooit te ontmoeten.

— Mijn droom, mijn droom !... Eerst de dokter. Daarna de zoon van mijn man... Het verleden keert terug !

Alice bedekte haar gelaat met hare handen, om hare tranen te verbergen.

— Kom, kom, zegde haar man — wees kalm !

Zij zonk achterover en lag stil, met een bleek gezicht en gesloten oogen. En zoo verdrong bezorgdheid den opgewekten geest, waarmede de avond was begonnen.

Alice opende weer hare oogen.

— John, zegde zij — zou hij begrijpen wat ik bedoel ?

— Ja, antwoordde Dick, gij waart de eerste vrouw van mijnen vader, en hij liet zich van u scheiden, om mijne moeder te kunnen trouwen. Geloof mij, mevrouw — mijne moeder heeft tot het laatste toe niets daarvan geweten.

— Dat geloof ik geerne. Ik geloof niet dat eene vrouw ter wereld dien man zou genomen hebben, indien zij zijn verleden had gekend.

— Mijne moeder zeker niet !

— En gij zijt dus — mijn stiefzoon.

— Neen, zegde Dick, na zich even bedacht te hebben. Als ik uw stiefzoon was, dan zou mijne moeder de eerste hebben moeten zijn. Uw stiefzoon ben ik niet. Maar als ik uw vriend mag wezen.

— Ja, Alice, viel Molly in, laat Dick uw vriend worden ! Geen beteren kunt gij hebben. Hij is werkelijk de beste jongen in de gansche wereld ! Zijt gij het niet, Dick ?

— Zeker ben ik dat, antwoordde hij stoutweg.

— En op uw geld heeft hij het niet voorzien, geloof dat maar ! Dick is een van de weinige menschen, die geen geld noodig hebben. Maak hem u tot vriend, Alice, en noem hem Dick.

— Dick, zegde de bleeke vrouw glimlachend, wij deelen hetzelfde ongeluk en hetzelfde leed, want mijn man was uw slechte vader. Als dit een grondslag tot vriendschap kan zijn.

— Wij zullen ons best doen, zegde Dick, met iets vochtigs in zijne oogen.

Alice stak hare bleeke hand uit. Dick nam en kuste ze.

Toen legde John Haveril zijne hand op Dick's schouder en zegde tot hem.

— Jonge man, beschouw ons huis als het uwe. Wat wij hebben, is tot uwe beschikking.

— John, vroeg Alice aan haren man, nadat de beide jonge lieden weren heengegaan, hebt gij hem gezegd hoe het mij zijn vader staat.

— Waartoe zou dat dienen ? Het is in dit geval beter, eene ontmoeting te vermijden. Maar ik ben zelf den zieken man gaan opzoeken.

(Wordt voortgezet).